

Sygn. akt IV K 1100/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 marca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Północ w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Małgorzata Nowak – Januchta

Protokolant : Olga Grabowska

w obecności

Prokuratora Anny Niziołek

po rozpoznaniu dnia 07.12.2015r., 05.01.2016 r., 22.02.2016 r. i 25.03.2016 r.

sprawy **L. L. s. S. i J. zd. P., urodz. (...) w G.**

oskarżonego o to, że:

będąc pouczone o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zawiadomienie o przestępstwie niepopelnionym oraz fałszywe oskarżenie w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w dniu 10 sierpnia 2011 roku w siedzibie C. K. w W. przy ul. (...) oraz w dniu 08 września 2011 roku w Komisariacie Policji w J. zawiadomił o niepopelnionym przestępstwie sfalszowania umowy pośrednictwa sprzedaży nieruchomości pomiędzy L. L. a M. O. poprzez podrobienie podpisu L. L. oraz posłużenia się tym dokumentem i doprowadzenia w ten sposób Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem L. L. w kwocie 15 250 zł oraz fałszywie oskarżył A. O. o popełnienie tego przestępstwa, a następnie złożył nieprawdziwe zeznania mające służyć za dowód w postępowaniu o sygn. 2 Ds. 592/13

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk w zb. z art. 234 kk w zb. z art. 238 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk;

orzeka:

I. w ramach zarzucanego mu czynu oskarżonego L. L. uznaje za winnego tego, że w krótkich odstępach czasu w dniu 10 sierpnia 2011 roku w siedzibie C. K. w W. przy ul. (...) oraz w dniu 08 września 2011 roku w Komisariacie Policji w J., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zawiadomienie organu powołanego do ścigania o niepopelnionym przestępstwie lub fałszywe oskarżenie, złożył zawiadomienie o przestępstwie sfalszowania umowy pośrednictwa sprzedaży nieruchomości pomiędzy L. L. a M. O. poprzez podrobienie podpisu L. L. oraz posłużenia się tym dokumentem i doprowadzenia w ten sposób Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem L. L. w kwocie 15 250 zł oraz zeznania odnośnie jego okoliczności, mające stanowić dowód w postępowaniu o sygn. 2 Ds. 592/13 wiedząc, że czynu tego nie popełniono, fałszywie oskarżając o popełnienie tego czynu A. O., tj. czynu z art. 233 § 1 kk w zb. z art. 234 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk i za to skazuje go, a na podstawie art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 37 a kk wymierza mu karę 150 (sto pięćdziesiąt stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki jako 10 (dziesięć) złotych;

II. na podstawie art. 44 § 2 kk orzeka przepadek poprzez pozostawienie w aktach sprawy dowodu rzeczowego w postaci umowy pośrednictwa sprzedaży nieruchomości z podpisem (...);

III. na podstawie art. 230 § 2 kpk dowód rzeczowy w postaci umowy pośrednictwa sprzedaży nieruchomości z dnia 24.05.2008 r. zwraca M. O.;

IV. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1762,10 zł (tysiąc siedemset sześćdziesiąt dwa złote 10/100) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych w tym kwotę 150 (sto pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt IV K 1100/13

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W kwietniu 2007 roku do L. L. zgłosiła się A. B. wraz z A. O.. A. B. była zainteresowana zakupem nieruchomości należącej do L. L.. W związku z powyższym pomiędzy L. L., a A. O. (będącą współpracownikiem M. O., właściciela firmy (...)) doszło do zawarcia umowy pośrednictwa sprzedaży nieruchomości przy ul. (...) w W.. Z ww. umowy wynikało, iż za pośrednictwo w sprzedaży nieruchomości położonej przy ul. (...) M. O. ma otrzymać wynagrodzenie w kwocie stanowiącej równowartość 2,5% wartości sprzedanej nieruchomości. Pod umową podpisał się osobiście imieniem i nazwiskiem L. L..

Dnia 2 kwietnia 2007 roku przed A. S., notariuszem w W., pomiędzy L. L., a A. B., została zawarta umowa przedwstępna sprzedaży nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), będącej własnością L. L.. Następnie, pomiędzy tymi samymi osobami, w dniu 22 maja 2007 roku została zawarta umowa sprzedaży ww. nieruchomości.

We wrześniu 2007 roku L. L. otrzymał drogą pocztową odpis pozwu z dnia 5 września 2007 roku, skierowany do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W., w którym M. O. wniósł o zasądzenie od niego kwoty 15.250 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za przeprowadzoną transakcję pośrednictwa w sprzedaży nieruchomości stanowiącej własność L. L.. W dniu 26.10.2007 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa w W. wydał nakaz zapłaty I Nc 7200/07, zasądzając od L. L. na rzecz M. O. kwotę 15.250 złotych.

W dniu 10 sierpnia 2011 roku w siedzibie C. K. w W. przy ul. (...) L. L. złożył zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa przez A. O., która miała sfałszować umowę pośrednictwa sprzedaży nieruchomości zawartej pomiędzy L. L., a M. O., w ten sposób, że podrobiła podpis tego pierwszego. Następnie, w dniu 08 września 2011 roku w siedzibie Komisariatu Policji w J., L. L. został przesłuchany w charakterze świadka. Ponownie wskazał, iż jego podpis pod umową pośrednictwa sprzedaży nieruchomości sfałszowała A. O..

W związku z powyższymi zdarzeniami, P. nadzorowała postępowanie przygotowawcze w sprawie podrobienia umowy pośrednictwa sprzedaży nieruchomości położonej w W. przy ul. (...), zawartej pomiędzy L. L., a firmą (...). W ramach czynności wykonywanych w postępowaniu przygotowawczym przesłuchano w charakterze świadków M. O. oraz A. O.. M. O. zeznał, iż pośredniczył w sprzedaży nieruchomości należącej do L. L., umowę pośrednictwa - jako współpracownik - zawarła w jego imieniu A. O., a on sam fizycznie nie był obecny przy podpisywaniu tejże umowy. Przesłuchana w charakterze świadka A. O. zeznała, że do kwietnia 2011 roku pracowała w biurze (...), że to ona osobiście zawarła z L. L. umowę pośrednictwa sprzedaży nieruchomości, czynność ta odbyła się w jego domu w P., a L. L. samodzielnie podpisał czytelnie umowę.

W toku prowadzonego postępowania przygotowawczego został powołany biegły z zakresu kryminalistycznych badań identyfikacyjnych pisma ręcznego i podpisów, celem ustalenia czy podpis (...) widniejący pod ww. umową pośrednictwa został podrobiony. Z opinii wydanej przez biegłego jednoznacznie wynikało, że podpis widniejący pod ww. umową pośrednictwa został nakreślony przez L. L.. W związku

z powyższymi ustaleniami, dnia 23 maja 2013 roku P. umorzyła prowadzone postępowanie przygotowawcze wobec stwierdzenia, iż czynu nie popełniono. Na powyższe postanowienie zażalenie złożył L. L.. Sąd Rejonowy w L. zażalenia nie uwzględnił i zaskarżone postanowienie utrzymał w mocy.

W następstwie powyższych zdarzeń, Prokuratura Rejonowa W. P. w W. wszczęła i przeprowadziła śledztwo przeciwko L. L. o czyny z art. 233 § 1 k.k. w zb. z art. 234 k.k. w zb. z art. 238 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonego L. L. (k. 101-101v, 135v, 209-210), protokołu przyjęcia ustnego zawiadomienia o przestępstwie i przesłuchania w charakterze świadka osoby zawiadamiającej oraz protokołu przesłuchania świadka (k. 105- 111, 114 - 115); umowy pośrednictwa sprzedaży nieruchomości zawartej pomiędzy L. L., a firmą (...) (k. 10); aktu notarialnego Repertorium A nr 818/2007 (k. 17-21, 227-232); aktu notarialnego Repertorium A nr 1382/2007 (k. 13-16,233-240), zeznań świadka A. O. (k. 60v, 121v – 122, -214), kserokopii dokumentacji dot. spraw cywilnych (k. 30 – 58), zeznań świadka M. O. (k. 59v, 296 - 297), opinii z kryminalistycznych badań identyfikacyjnych pisma ręcznego i podpisów (k. 65-78, 91 – 96, 256 - 262); kopi postanowienia o umorzeniu dochodzenia z dnia 23 maja 2013 roku; kopii postanowienia Sądu Rejonowego w Legionowie z dnia 25 lipca 2013 roku o nieuwzględnieniu zażalenia (k. 81).

L. L. w postępowaniu przygotowawczym nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, iż nie podpisywał z M. O. żadnej umowy pośrednictwa sprzedaży należącej do niego nieruchomości przy ul. (...) w W., a umowę sprzedaży nieruchomości zawarł z A. B. przed notariuszem, po tym jak A. B. wraz z matką zgłosiły się do niego w sprawie kupna ww. nieruchomości. L. L. wyjaśnił, iż pierwszy raz spotkał A. O. w dniu 22 maja 2007 roku, tj. w dniu sporządzenia aktu notarialnego przenoszącego własność nieruchomości przy ul. (...) w W., a następnie w dniu 24 maja 2007 roku A. O. zgłosiła się do niego w sprawie sprzedaży kolejnej należącej do niego nieruchomości, wręczając mu jednocześnie umowę pośrednictwa w sprzedaży nieruchomości, na której widniało nazwisko M. O.. Po około dwóch miesiącach otrzymał drogą pocztową kopię umowy pośrednictwa w sprzedaży nieruchomości przy ul. (...) w W., na której widniał jego podpis. Dokument nie zawierał żadnej daty. Co do znajomości z M. O. oskarżony wyjaśnił, że widział go tylko raz, gdy ten zaproponował mu na sprzedaż mieszkanie, lecz transakcja ostatecznie nie doszła do skutku. L. L. przypuszczał, że M. O. oraz A. O. sfalszowali jego podpis poprzez skopiowanie go, a wzór popisu otrzymali od notariusza, lecz nie jest w stanie dokładnie stwierdzić w jakich okolicznościach mogło się to wydarzyć. Podkreślił, iż umowę pośrednictwa w sprzedaży nieruchomości przy ul. (...) w W. pierwszy raz widział w momencie otrzymania jej drogą pocztową wraz z dokumentami, w których M. O. domagał się zapłaty od niego kwoty 15.250 złotych (k. 101-101 verte, 135 verte).

W postępowaniu sądowym oskarżony również nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania. Potwierdził w całości swoje wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym. Odpowiadając na pytania swojego obrońcy wyjaśnił, że nie potrzebował nikogo, kto musiałby pośredniczyć w sprzedaży należącej do niego nieruchomości, gdyż miało być to załatwione jedynie między nim, a A. B.. Po raz kolejny podkreślił, iż jego podpis został sfalszowany (k. 209-210).

L. L. jest synem S. i J. z domu P., urodził się (...) w G., zamieszkuje w W., posiada obywatelstwo polskie, uzyskał wykształcenie średnie, z zawodu jest kierowcą – mechanikiem samochodowym, obecnie jest emerytem, pobiera z tego tytułu świadczenie w wysokości 880 złotych miesięcznie, jest właścicielem domu z działką o powierzchni 1,6 ha, jest rozwodnikiem, posiada trójkę dorosłych dzieci, nie posiada nikogo na utrzymaniu, nie był uprzednio karany.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego jedynie w części, w której potwierdził on, że pomiędzy nim, a A. B. doszło do zawarcia umowy przedsprzedaży, a następnie sprzedaży należącej do niego nieruchomości przy ul. (...) w W., a także

w części, w której wyjaśnił, iż M. O. dochodził od niego kwoty 15.250 złotych tytułem pośrednictwa w sprzedaży ww. nieruchomości. Wyjaśnienia w tym zakresie znajdują potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym w postaci zeznań A. O., M. O., kopii aktów notarialnych oraz załączonych do akt kopii dokumentacji z akt sprawy cywilnej.

Nie zasługują natomiast na wiarę wyjaśnienia oskarżonego, w których stwierdza on, że podpis na umowie pośrednictwa sprzedaży nieruchomości nie jest jego podpisem i że został on sfalszowany przez A. O.. Wyjaśnienia te pozostają bowiem w oczywistej sprzeczności z opiniami biegłych z zakresu badania pisma ręcznego i dokumentów. Należy wyraźnie podkreślić, iż w przedmiotowej sprawie dwukrotnie powoływano biegłych celem ustalenia czy podpis pod umową pośrednictwa jest autentycznym podpisem oskarżonego czy też został on w jakikolwiek sposób podrobiony. Zarówno z opinii z dnia 30 października 2013 roku (przeprowadzonej jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego), jak również z opinii z dnia 02 lutego 2016 roku (przeprowadzonej na etapie postępowania sądowego) jednoznacznie wynika, iż podpis został sporządzony własnoręcznie przez L. L.. W ocenie Sądu ww. opinie są pełne, jasne, nie zachodzą w nich i między nimi żadne sprzeczności, są ze sobą spójne i z tego powodu stanowią one pełnowartościowy materiał dowodowy.

Wskazać należy również, że na etapie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Legionowie z zawiadomienia L. L. także został powołany biegły z zakresu kryminalistycznych badań identyfikacyjnych pisma ręcznego i podpisów, celem ustalenia czy podpis (...) widniejący pod przedmiotową umową pośrednictwa został podrobiony. Z opinii wydanej przez biegłego także jednoznacznie wynikało, że podpis widniejący pod umową pośrednictwa sprzedaży nieruchomości jest autentycznym podpisem L. L. i nie został nakreślony przez A. O. i M. O., których wzory pisma i podpisów przedłożono do badań jako materiał porównawczy. Tym samym w zakresie sprawdzenia autentyczności podpisu oskarżonego, aż trzykrotnie bezsprzecznie wykazano, iż podpis znajdujący się pod umową pośrednictwa sprzedaży nieruchomości jest podpisem oskarżonego L. L.. Opinia uzyskana na etapie postępowania sądowego jednoznacznie wyklucza ponadto, aby kwestionowany podpis został wykonany przy użyciu faksymile, czy też inną techniką, gdyż jest to pierwopis własnoręcznie sporządzony przez oskarżonego.

Dla oceny wyjaśnień oskarżonego oraz ustalenia zamiaru, z jakim działał oskarżony niezmiernie istotna jest ponadto okoliczność, że kwestionowany przez niego podpis pod przedmiotową umową pośrednictwa, już na pierwszy rzut oka ludzko przypomina podpis oskarżonego złożony pod innymi dokumentami w aktach sprawy, jak choćby protokołami przesłuchania w charakterze świadka, podejrzanego, czy też nadesłanymi do akt sprawy aktami notarialnymi. Tym samym oskarżony, nawet jeżeli by przyjąć, że nie pamiętał okoliczności podpisania przez siebie umowy, musiał co najmniej brać pod uwagę, że jest to jego autentyczny podpis, a mimo to o jego podrobienie oskarżył A. O..

W ocenie Sądu L. L. zdecydował się na złożenie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa podrobienia jego podpisu przez A. O.

w wyniku przegranego procesu cywilnego, licząc na to, że podważając w ten sposób autentyczność swojego podpisu pod umową pośrednictwa sprzedaży nieruchomości na drodze postępowania karnego, uniknie konieczności zapłaty na rzecz M. O. zasądzonej kwoty 15.250 złotych.

Należy również bardzo wyraźnie podkreślić to, że oskarżony złożył ww. zawiadomienie o przestępstwie aż cztery lata po sporządzeniu umowy pośrednictwa sprzedaży nieruchomości.

W trakcie trwania procesu cywilnego w żaden sposób nie kwestionował swojego podpisu pod umową pośrednictwa. W ocenie Sądu, zdrowy rozsądek i logika nakazywały złożenie zawiadomienia wcześniej. Powyższe okoliczności w połączeniu ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym podważają prawdziwość wyjaśnień oskarżonego oraz motywacji, jaką się on kierował składając zawiadomienie o przestępstwie w 2011 roku. Skoro L. L. nabrał podejrzeń co do autentyczności jego podpisu pod umową pośrednictwa już w 2007 roku, niezrozumiałe jest dla Sądu to, że zawiadomienie o przestępstwie złożył dopiero w 2011 roku.

Sąd nie znalazł podstaw, aby odmówić wiarygodności zeznaniom A. O. oraz M. O.. Są one spójne, logiczne, a jednocześnie zbieżne ze sobą, potwierdzają ich współpracę w ramach uczestnictwa w pośrednictwie sprzedaży

nieruchomości należącej do oskarżonego, a w szczególności okoliczność podpisania przez L. L. umowy pośrednictwa. Mimo upływu znacznej ilości czasu pomiędzy poszczególnymi przesłuchaniami tych świadków nie zawierają one sprzeczności. Zeznania tych świadków są zgodne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, dlatego też Sąd oparł się na nich przy ustalaniu stanu faktycznego.

Odnośnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 394 § 1 i 2 k.p.k., Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

W trakcie rozprawy głównej w dniu 22 lutego 2016 roku strony zostały uprzedzone o możliwości zakwalifikowania czynu zarzucanego oskarżonemu z art. 233 § 1 k.k. w zb. z art. 234 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

W oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy L. L. został uznany za winnego tego, że w krótkich odstępach czasu w dniu 10 sierpnia 2011 roku w siedzibie C. K. w W. przy ul. (...) oraz w dniu 08 września 2011 roku w Komisariacie Policji w J., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc uprzedzonym o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, zawiadomienie organu powołanego do ścigania o niedopełnionym przestępstwie lub fałszywe oskarżenie, złożył zawiadomienie o przestępstwie sfalszowania umowy pośrednictwa sprzedaży nieruchomości pomiędzy L. L. a M. O. poprzez podrobienie podpisu L. L. oraz posłużenia się tym dokumentem i doprowadzenia w ten sposób Sądu Rejonowego dla Warszawy M. w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem L. L. w kwocie 15.250 złotych oraz zeznania odnośnie jego okoliczności, mające stanowić dowód w postępowaniu o sygn. 2 Ds. 592/13 wiedząc, że czynu tego nie popełniono, fałszywie oskarżając o popełnienie tego czynu A. O., tj. czynu z art. 233 § 1 k.k. w zb. z art. 234 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.k. odpowiedzialności karnej podlega ten, kto składając zeznanie mające służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub w innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy, zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę. Treści zawarte

w fałszywych zeznaniach muszą być obiektywnie niezgodne z prawdą, jak również subiektywnie nieprawdziwe. Jest to więc przestępstwo, które można popełnić jedynie umyślnie – w formie zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego, tzn. że sprawca musi chcieć zeznać nieprawdę lub zataić prawdę albo przewidywać taką możliwość i z tym się godzić. (M. Mozgawa, Komentarz do art. 233 kodeksu karnego [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2015, wyd. VII)

W myśl art. 234 k.k. odpowiedzialności karnej podlega osoba, która przed organem powołanym do ścigania lub orzekania w sprawach o przestępstwo, w tym i przestępstwo skarbowe, wykroczenie, wykroczenie skarbowe lub przewinienie dyscyplinarne, fałszywie oskarża inną osobę o popełnienie tych czynów zabronionych lub przewinienia dyscyplinarnego. Dla bytu przestępstwa konieczna jest fałszywość oskarżenia, zatem oskarżenie musi być zarówno przedmiotowo, jak i podmiotowo nieprawdziwe (a więc sprzeczne z obiektywnym stanem rzeczy i przy świadomości sprawcy nieprawdziwości zarzutów). Tak samo jak przestępstwo z art. 233 § 1 k.k., przestępstwo fałszywego oskarżenia jest przestępstwem umyślnym, może być popełnione zarówno z zamiarem bezpośrednim, jak i ewentualnym. (M. Mozgawa, Komentarz do art. 234 kodeksu karnego [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks karny. Komentarz, LEX, 2015, wyd. VII)

Minimalnym warunkiem spełnienia znamion strony podmiotowej w odniesieniu do przestępstw z art. 233 § 1 k.k. oraz z art. 234 k.k. jest przewidywanie przez sprawcę nieprawdziwości jego oświadczeń o posiadanych wiadomościach na temat faktów badanych

w postępowaniu i zarazem godzenie się z tym stanem, wyrażające się złożeniem takich zeznań

w formie przewidzianej przez prawo procesowe (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 stycznia 1999 roku, II KKN 129/97, Prokuratura i Prawo - wkładka 1999, nr 9, poz. 1).

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 września 2004 roku (sygn. IV KK 129/04) stwierdził, że: "Fałszywe oskarżenie, o jakim mowa w art. 234 k.k. jest dokonane z chwilą dojścia treści oskarżenia (zawierające zarzuty nieprawdziwe)

do autora, którym jest organ powołany do ścigania lub orzekania w sprawach o przestępstwo, w tym przestępstwo skarbowe, wykroczenie, wykroczenie skarbowe lub przewinienie dyscyplinarne. Pobudki i motywy sprawcy są dla bytu omawianego przepisu obojętne. Z kolei występki z art. 238 k.k. (zawiadomienie o niepopelnionym przestępstwie) różni się tym od występku z art. 234 k.k., że sprawca zawiadamiając organ powołany do ścigania przestępstw lub przestępstw skarbowych o rzekomo popełnionym przestępstwie nie wskazuje osoby, która miała je popełnić. Informuje więc o zdarzeniu, którego w ogóle nie było lub przedstawia zdarzenie prawdziwe jako przestępstwo cięższe przez dodanie nieprawdziwych okoliczności. W doktrynie wyrażono pogląd, że jeżeli zawiadomienie, o jakim mowa w art. 238 k.k., zawiera jednocześnie fałszywe oskarżenie konkretnej osoby, to sprawca tego czynu będzie odpowiadał wyłącznie za fałszywe oskarżenie, czyli jedynie za występki z art. 234 k.k."

Podzielając powyższy pogląd, mając na względzie, że L. L. wskazał na to, że przestępstwa podrobienia jego podpisu dopuściła się A. O., Sąd, nie wychodząc poza granice oskarżenia, zmienił kwalifikację prawną przypisanego sprawcy czynu, uznając, że oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona przestępstw z art. 233 § 1 k.k. oraz z art. 234 k.k.

Ponadto Sąd przyjął, iż ww. zachowania oskarżonego podjęte były w krótkich odstępach czasu (zeznania złożył on w dniu 10 sierpnia 2011 roku oraz w dniu 08 września 2011 roku) w wykonaniu z góry powziętego zamiaru tym samym zachodzą okoliczności wskazane w art. 12 k.k.

Mając na uwadze treść art. 37a k.k. oraz właściwości osobiste oskarżonego, tj. uprzednią niekaralność, dotychczasowy sposób życia oskarżonego oraz to, że jest on emerytem, a ponadto kierując się prymatem kar wolnościowych, Sąd wymierzył L. L. karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 10 złotych każda, uznając, iż kara pozbawienia wolności byłaby zbyt surowa. W ocenie Sądu kara ta jest adekwatna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu i będzie stosowną dolegliwością dla L. L..

Wymierzając oskarżonemu karę za popełnione przestępstwo, Sąd kierował się dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., mając na względzie stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości czynów przez niego dokonanych oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Przy wymiarze kary jako okoliczność obciążającą Sąd przyjął motywację oskarżonego ukierunkowaną na skierowanie fałszywego oskarżenia przeciwko innej osobie, celem uniknięcia konieczności zapłacenia na rzecz M. O. kwoty 15.250 złotych za pośrednictwo w sprzedaży nieruchomości. Jako okoliczności łagodzące Sąd potraktował wiek oraz uprzednią niekaralność oskarżonego.

Na podstawie art. 44 § 2 k.k. Sąd orzekł przepadek poprzez pozostawienie w aktach sprawy dowodu rzeczowego w postaci umowy pośrednictwa sprzedaży nieruchomości z podpisem (...), a na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. orzekł o zwrocie dowodu rzeczowego w postaci umowy pośrednictwa sprzedaży nieruchomości z dnia 24 maja 2008 roku M. O., albowiem jest on osobą uprawnioną, a dowód ten stał się zbędny dla przedmiotowego postępowania karnego.

O kosztach sądowych w stosunku do oskarżonego L. L. Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. uznając, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ich uiszczenia, a w szczególności mając na względzie to, iż oskarżony mimo deklarowanego dochodu 880 zł miesięcznie w trakcie trwania postępowania oskarżony korzystał z pomocy obrońcy z wyboru. O opłacie Sąd orzekł stosownie do dyspozycji art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 ze zm.).